

elt intet Ønske om at faa Forholdene væsentlig ændret. Den kan selvfølgelig ønske sig bedre økonomiske Kaar at arbejde under, større Indtægter, men den ønsker sig ikke stillet anderledes i Forholdet til Danmark, end den i Øjeblikket er stillet. Det maa fastslaaes, at Grønland er et fattigt Land, et Land, der ikke kan føde sin Befolkning. Befolkningen maa søge sin Føde og sine Indtægter fra Havet, og vi har ikke Lov til, naar vi staar som denne Befolknings Beskytter, at udsætte den for at faa vanskeligere Kaar at leve under, end den allerede har. Jeg vil nok se den, der vil have Mod til, saaledes som Forholdene ligger i Øjeblikket og med de Oplysninger, der nu foreligger om Mulighederne for Fiskeri deroppe, at sige: Nu kan fremmede gaa ind og fiske paa det grønlandske Territorium. Jeg tror ikke, nogen Indenrigsminister eller nogen Regering vilde vove at gøre det.

Jeg har med mine Ord villet vække Forstaaelse af, at man maa tage paa disse særegne grønlandske Forhold med Varsomhed og ikke give dem, der er Danmark mindre velsindede — for ikke at bruge et andet Udtryk —, Lejlighed til med vore egne Ord at kunne paavise, at der er ingen Mening i den Maade, hvorpaa vi styrer Grønland. Jeg beder om Varsomhed i Retning af at prisgive den grønlandske Befolknings Interesser, jeg beder om Varsomhed i Beretninger om de grønlandske Forholds erhvervsmæssige Karakter, og jeg beder om Varsomhed med Hensyn til at drage Slutninger af Udtalelser, der ikke kan staa for en nærmere Prøvelse, hvad enten disse Udtalelser er fremsat af den ene eller den anden. Man maa erindre, at Grønland ligger mange, mange Hundrede Mile borte fra det egentlige Danmark, ja, ligger flere Hundrede Mile fra nærmeste civiliserede Station, at Landet har sin særegne Beskaffenhed, at Landet i en lang Tid af Aaret er fuldkommen afskaaret fra Omverdenen, at man ingen Steder i det sydlige Grønland kan foretage Rejser fra den ene Boplads til den anden over Land, men altid maa ud i Baade, og at man kun om Vinteren kan foretage Rejser over Land i det nordlige Grønland. Man maa erindre, hvilke uhyre Afstande der er deroppe, hvor sparsom Befolkningen er, og hvor spredt den bor. Det højeste Tal paa nogen samlet Befolkning er i Sukkertoppen, hvor der er ca. 500 Individuer. Alt dette gør, at der maa tages ganske særlige Hensyn ved dette Lands Administration og Styre, og jeg vil advare imod, at man forhaster sig her. Det skal ikke være Udtryk for, at der ikke kan være

Ændringer at foretage, og jeg har i enhver Henseende min Opmærksomhed henvendt paa, at Spørgsmaalet om Landets Oplukning er et Spørgsmaal, man ikke kan afvise i Diskussionen, men jeg beder om, at man aldrig, naar dette Spørgsmaal drøftes, vil undlade at tage i Betragtning, at det, det først og fremmest kommer an paa for Danmark, naar det varigt vil besidde Grønland, er, at vi tager Hensyn til den Befolkning, der lever deroppe.

Socialministeren (Borgbjerg): Flere ærede Medlemmer, der er valgt i Sønderjylland, har omtalt det, som man dernede med en Blanding af Tysk og Dansk kalder Unfalls-katten. Dermed forholder det sig saaledes, at der ved Lov Nr. 314 af 28. Juni 1920 blev indført en Ordning fra 28. Juli 1920, der var forskellig fra den, man anvendte overfor den tyske Invalide- og Aldersrentelovgivning. I disse sidste Tilfælde overtog Staten Byrden fra Tyskland, men ved Ulykkesforsikringen gik man frem paa en noget anden Maade, og det føles nu som en Dobbeltbeskatning — eller Dobbeltforsikring, er der sagt med et mildere Ord — af de sønderjydske Arbejdsgivere. Det hænger sammen med, at Systemerne i den tyske Ulykkesforsikringsordning og i den danske er forskellige, idet Tyskland havde en Renteudbetaling, hvorimod Danmark jo har en Kapitaludbetaling. Den tyske Renteudbetaling fandt Sted gennem gensidige Selskaber oprettede for hvert Fag. Da man saa overførte denne Ordning paa Danmark, indførte man Kredsudvalg, et i hvert Amt i Sønderjylland, som udbetaler Renten til en af Ministeren fastsat Kurs. Det var Lovens Hensigt, at hele Ordningen skulde afvikles i Løbet af 10 Aar gennem Kapitalaffindelsesoverenskomster med Rentenyderne. Naar man gik denne Vej paa dette særlige Omraade, støttede det sønderjydske Udvalg sig den Gang til en Betænkning fra den sønderjydske Vælgerforening og til en Erklæring fra Formanden for Sønderjydsk Arbejderforening. Begge disse to Organisationer — i hvert Fald deres Ledere — mente, det var rimeligt, at Arbejdsgiverne vedblivende bar denne Byrde.

I Henhold til den saaledes truffene Ordning udbetaltes Ulykkesrenterne indtil Udgangen af Maj 1920 af vedkommende tyske Myndigheder og i Tiden fra 1. Juni til 31. December 1920 gennem det danske Postvæsen. Postvæsenets Udgifter hertil var 185 504 Kr.; de refunderedes saa Postvæsenet af Indenrigsministeriet. Fra 1. Ja-